

ČESKÉ
FOTBALOVÉ
KŘÍVDY
Miloš Štrojsa

C PRESS

České fotbalové křivdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Miloš Štrojsa

České fotbalové křivdy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**ČESKÉ
FOTBALOVÉ
KŘIVDY**

MILOŠ ŠTROJSA

Je vaše knihovna přečpaná a při každé další knize se nezdravě zapotí?
Přehodnoťte tréninkový plán a snižte jí zátěž s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Miloš Štrojsa, 2025

Foto na přední straně potahu © Profimedia

Foto na zadní straně potahu © Hanum_Creative / Shutterstock.com, © pixfly / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-264-5610-0

ISBN e-knihy 978-80-264-5624-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5625-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5615-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

**ČESKÉ
FOTBALOVÉ
KŘÍVDY**

MILOŠ ŠTROJSA

„Velikost člověka tkví v tom, že dokáže přejít křivdu.“

– KRÁL ŠALAMOUN

Utkání o postup do vyřazovací fáze Eura 2024 mezi Českem a Tureckem spěje ke svému konci a oslabení Češi se za nerozhodného stavu snaží vstřelit postupový gól. Střídající Kuchta se prodere přes tři obránce a zkušeně obstřeluje tureckého brankáře. GÓÓÓÓÓL!!!

Češi po heroickém výkonu obrací i v početní nevýhodě vývoj zápasu a slavně postupují do play-off, kde je čeká potenciálně schůdnější část „pavouka“. Nabuzení Češi v osmifinále porazí překvapení šampionátu Rakousko, ve čtvrtfinále tradičního rivala z Nizozemska a v semifinále na turnaji nevýraznou Anglii. Čeští fotbalisté se tak po 28 letech opět chystají na finále Eura.

PÍÍÍISK!!! ozve se však nekompromisně píšťalka rozhodčího a sudí Kovács gól naprosto nepochopitelně neuznává. Čeští hráči i fanoušci jsou v šoku a zřejmě jen Kovács tuší, proč Kuchtova branka neplatí. Frustrovaní Češi už další gól vstřelit nedokáží a na turnaji končí neslavně již po základní skupině.

Zářez, chyba rozhodčího, skandál, křivda... Historická reminiscence se znovu připomíná. Pokolikáté už v dějinách českého fotbalu?

ÚVODNÍ VÝKOP	8
PRVNÍ POLOČAS 1918–1938	12
Meziválečné úspěchy a první křivdy	13
Zrození traumatu:	
Olympijské hry v Antverpách 1920	15
Krádež století:	
Mistrovství světa 1934 v Itálii	24
Brazilská jatka a absence legendy:	
Mistrovství světa 1938 ve Francii	33
POLOČASOVÁ PŘESTÁVKA 1939–1945	42
Boj o čest a válečná izolace	43
DRUHÝ POLOČAS 1946–1989	48
Stagnace a komunistické experimenty	49
Schrödingerova branka:	
Mistrovství světa 1958 ve Švédsku	51
Santosova „boží ruka“:	
Mistrovství světa 1962 v Chile	60
Zlomení finálového prokletí:	
Mistrovství Evropy 1976 v Jugoslávii	74

PRODLOUŽENÍ 1990-2020 90

Neposlušné kopačky:

Mistrovství světa 1990 v Itálii 91

Promlčený ofsajd:

Mistrovství Evropy 1996 v Anglii 100

Darovaná penalta:

Mistrovství Evropy 2000 v Belgii a Nizozemsku 110

Završení pierluigiovské trilogie:

Mistrovství Evropy 2004 v Portugalsku 120

PENALTOVÝ ROZSTŘEL 2021-2024 138

Schickova gólová exploze

a první konfrontace s VARem 139

Kováčsova „malá domů“:

Mistrovství Evropy 2024 v Německu 144

POZÁPASOVÉ ZHODNOCENÍ 155

ÚVODNÍ VÝKOP

„VÍTEJTE V ZEMI TROJNÁSOBNÝCH MISTRŮ SVĚTA VE FOTBALU!“

Nechybělo mnoho a tento oslavný nápis mohl vítat zahraniční turisty při návštěvě České republiky, podobně jako se chlubilo Slovensko po svém jediném vítězství na světovém šampionátu v hokeji v roce 2002. Tato odvážná teze je samozřejmě myšlena s nadsázkou, nicméně při retrospektivním pohledu do minulosti na velká utkání české (potažmo československé) fotbalové reprezentace je zřejmé, že na cestě k absolutnímu vrcholu opakovaně zastavil naše hráče kontroverzní zásah z vnějšku těsně před cílem.

Budme konkrétní. Například ve finále mistrovství světa 1934 byla křivda vůči československé reprezentaci naprosto zjevná a nezpochybnitelná. Tehdejší politická situace v Evropě prakticky neumožňovala jiný scénář než vítězství domácí Itálie podporované fašistickým režimem v čele s Mussolinim. Po jednostranně řízeném zápase a skandálním výkonu rozhodčího Eklinda jsme nakonec padli v prodloužení srdnatého boje s Itálií a dlouhé dekády se vedly mezi fotbalovými odborníky seriózní debaty, zda by neměl být titul mistrů světa dodatečně přidělen Československu.

Ve finále Mistrovství světa v Chile 1962 jsme hráli herně velmi kvalitní, byť výsledkově značně smolný zápas s hvězdnou Brazílií, která se tehdy pyšnila jedním z nejlepších týmů fotbalové historie. Za stavu 1:2 z pohledu Československa odvrátil Djalma Santos ve svém pokutovém území naprosto evidentně rukou míč směřující na brazilskou bránu a československý tým měl zahrávat pokutový kop.

Sovětský rozhodčí Latyšev však penaltu Brazílčům odpustil, místo zaslouženého vyrovnání dostal brankář Schrojf druhý laciný gól a Brazílci si už obhajobu titulu vzít nenechali. Schrojf byl přitom až do rozhodujícího zápasu během celého turnaje naprosto vynikající a velmi netradičně před samotným finálovým utkáním obdržel v kabině cenu pro nejlepšího brankáře turnaje. Koncentrace našeho nejdůležitějšího hráče na životní zápas tím tak byla nenávratně narušena.

A konečně, na mistrovství světa v roce 1990 vypadl v porevoluční euforii hrající československý tým „už“ ve čtvrtfinále, nicméně po velké bitvě s pozdějším celkovým vítězem turnaje Německem a po dvou zásadních a velmi sporných verdiktech rozhodčího Kohla: po penaltě pro Německo a červené kartě pro Moravčíka. Také v deseti hráčích jsme ale sahalí po senzačním výsledku, a dokonce i tehdejší trenér mistrů světa a jedna z největších legend historie fotbalu, Franz Beckenbauer, po turnaji uznal, že to pro něj byl nejtěžší zápas na celém italském šampionátu: „Během posledních dvaceti minut utkání s Československem nám bylo nejhůře. Jako jediní nás donutili bránit, zoufale bránit.“

Toto jsou jen nejkřiklavější příklady významných fotbalových křivd v české historii. Různé větší či menší kontroverze se dějinami českého fotbalu prolínaly od samých počátků, přičemž tato kniha se pokusí s nelehkou snahou o zachování férové míry objektivity a odstupu vyprávět pouze o těch nejzjevnějších a nejdůležitějších. Křivda je dle jedné z možných definic „bolestně prožívaná a vnímaná nespravedlnost. Obvykle je tento pocit, dojem nebo přesvědčení spojen s nějakým druhem pokoření, ponížení, manipulace, neadekvátního

obviňování či vykořisťování, případně kombinované se ztrátou lidské důstojnosti, svobody, intimity apod.“

Podobných okamžiků pokoření či křivd zažili Češi ve své minulosti nespočet, a to samozřejmě nejen ve fotbalu, resp. sportu, ale především v politicko-historickém vývoji státu a společnosti obecně. Příběh této knihy však nemá být o bolesti a ponížení, ale naopak o hrdosti a momentech slávy, kdy čeští fotbalisté udávali prim světovému fotbalu, a i přes nepřízeň osudu si ve většině případů zachovali čest a mezinárodní uznání. Také proto je do kontrastu k různým historickým křivdám v této knize dáván prostor více či méně známým souvisejícím událostem, kuriozitám a rekordům, kterými se čeští fotbalisté nesmazatelně zapsali do dějin nejoblíbenější světové hry.

Dámy a pánové, pohodlně se nyní usadte. Zápas české fotbalové reprezentace právě začíná! 🌸

PRVNÍ POLOČAS

1918–1938

MEZIVÁLEČNÉ ÚSPĚCHY A PRVNÍ KŘIVDY

Českoslovenští fotbalisté zahájili svoji novodobou existenci ve velkém stylu. Od prvních minut na mezinárodní scéně se prezentovali sebevědomou hrou a během většiny meziválečného období patřilo Československo mezi nejrespektovanější fotbalové země Evropy i celého světa. Ještě jako součást Rakouska-Uherska vyhrály Čechy první neoficiální mistrovství Evropy v roce 1911 a už jako zástupci samostatné republiky zvítězili naši reprezentanti na týmově velmi nabitě, tzv. Pershingově olympiádě, kde se utkalo osm reprezentací vítězných mocností první světové války.

ČESKÉ REKORDY A KURIOZITY

První amatérští mistři Evropy ve fotbalu:

Čechy, Francie, Roubaix 1911

Na první neoficiální mistrovství Evropy ve fotbalu jsme jeli s velkou šancí na umístění na stupních vítězů. Turnaje se totiž zúčastnily pouhé tři týmy – kromě Čech také Anglie a domácí Francie. Náš tým byl sestaven z kádru Slavie a byl doplněn pouze o dva Sparťany. Nejprve jsme s přehledem porazili domácí Francii 4:1 a v titulovém zápase jsme po velké bitvě zdolali hráče z kolébky fotbalu, Anglie. Přestože konkurence týmů na tomto šampionátu nebyla veliká, vítězstvím na prvním neoficiálním ME jsme se už navždy zapsali do fotbalových dějin. Ocenili to ostatně i tehdejší fanoušci, kteří našim fotbalistům připravili velkolepé přivítání. První oficiální ME se pak konalo až v roce 1960 a stejně jako v roce 1911 ho hostila Francie. 🌟

Úspěchy se dostavovaly nejen na mezinárodní a reprezentační úrovni, ale i na té klubové. Fotbalisté Sparty i Slavie dosáhli tehdejšího vrcholu, když vyhráli Středoevropský pohár, nejprestižnější klubový turnaj na světě oné doby a neoficiální předchůdce dnešní Ligy mistrů. Fotbalisté jako Pešek řečený Káďa, Plánička, Nejedlý nebo Bican byli sportovními ikonami celoevropského formátu. K úplnému vítězství československé reprezentace na velké oficiální fotbalové akci ale v tomto období vždycky nějaký krůček chyběl, a kromě prvních úspěchů se tak začala rodit i první fotbalová traumata.

Velice blízko cennému triumfu přitom naši fotbalisté byli již v roce 1920 na olympijských hrách v Antverpách, kde postoupili suverénním způsobem až do finálového boje o zlato. Tento historický úspěch však v dnešní době není veřejnosti téměř znám a ostatně není divu, fotbalové kroniky československou reprezentaci v roce 1920 neuvádějí ani jako olympijské vítěze, a dokonce ani jako držitele stříbrných medailí.

Místo medailového zápisu do olympijské historie se naši fotbalisté zapsali do fotbalových dějin mezinárodním skandálem, který v historii tohoto sportu dodnes nemá obdoby. Důsledky pro sportovní sebevědomí nově vzniklého státu bojujícího o respektované zařazení na fotbalovou mapu světa byly devastující. Kontroverzní antverpské události roku 1920 předznamenaly budoucí vývoj české sebereflexe ve vztahu k domnělým či reálným sportovním křivdám a pomáhaly utvářet nechtěné stigma české fotbalové ublíženosti. ❀

ZROZENÍ TRAUMATU: OLYMPIJSKÉ HRY V ANTVERPÁCH 1920

2. září 1920, Antverpy, finále olympijského turnaje Belgie–Československo. Losování před finálovým zápasem. Na kolorovaném snímku je zleva zachycen kapitán Belgie Swarten Broeks, kapitán našeho mužstva Karel Pešek „Kádá“ a rozhodčí utkání Angličan John Lewis. Zatím se na sebe všichni aktéři usmívají a vše směřuje k zápasu hranému v přátelské atmosféře dle coubertinovských zásad fair play. To se ale zanedlouho prudce změní...
(Foto © Unattributed photograph / Mary Evans Picture Library / Profimedia).

Belgické Antverpy byly v plánu německé protiofenzívy během druhé světové války vybrány jako důležitý strategický cíl určený k dobytí. Německé plány ale naštěstí nebyly zrealizovány a Antverpy zůstaly

ve spojeneckých rukou. Podobný cíl si dala československá fotbalová reprezentace na OH v Antverpách o několik desetiletí dříve. Jakožto dominantní síla evropského fotbalu chtěla dobýt tehdejší největší fotbalový titul, o který se hrálo v rámci olympijských her v Belgii. Ale stejně jako Němci, také Čechoslováci zakončili svoje tažení velkým faskem a nejraději by antverpské události vymazali ze svých dějin...

Na začátku olympijského turnaje to však na kontroverzi rozhodně nevypadalo. Čeští fotbalisté si tehdy na mezinárodní scéně vedli opravdu zdatně, na olympijské hry jeli v oprávněné pozici favoritů turnaje a status jednoho z nejlepších týmů chtěli obhájit i v Antverpách. Během samotného olympijského turnaje čeští fotbalisté předpoklady o dominanci potvrzovali, všechny soupeře porazili rozdílem několika tříd a suverénním způsobem postoupili do finále.

Výtečnou formu českých fotbalistů v zahajovacím zápasu odnesla Jugoslávie drtivým debaklem 7:0. V následujícím utkání jsme porazili Norsko opět bez inkasované branky poměrem 4:0 a první gól jsme dostali až v semifinále s Francií, který ale pro vývoj utkání nic zásadního neřešil. Sami jsme soupeřovo konto zatížili 4 góly a po výsledku 4:1 se československé psychické rozpoložení před finálovým soubojem s domácími Belgičany zdálo neotřesitelné.

Zde ale začala naše sebejistota dostávat první trhliny. Utkání měl totiž řídit zkušený anglický rozhodčí John Lewis, se kterým naši hráči neměli dobré zkušenosti, a dokonce proti němu podali protest. Konkrétně měli fotbalisté špatné vzpomínky na Lewisovo soudcování ve zpackaném přátelském zápasu s Anglií v roce 1908, který jsme

prohráli 0:4. Nominace rozhodčího na zápas se však nezměnila, zatímco naše sebevědomí poznamenané negativními předsudky vůči sudímu razantně ano.

Naší předzápasové náladě nepřispěla ani nevraživá reakce obecnstva. Domněnky o podjatosti sudího se rychle měnily v realitu už v 6. minutě zápasu, kdy Lewis proti nám odpískal kuriózní penaltu. Krátce před překvapivým rozhodnutím došlo k faulu na našeho brankáře Klapku. Obránce Steiner byl o nedovoleném zákroku přesvědčen a dotkl se rukou míče ve vlastním pokutovém území. K šoku československých hráčů ale Lewis odpískal místo faulu na brankáře penaltu pro Belgii, po které se domácí ujali vedení 1:0.

Belgický útočník Robert Coppée otevírá skóre finále úspěšně proměněným pokutovým kopem. Brankář Rudolf Klapka byl bez šance a československé sebevědomí začíná dostávat první vážné trhliny...

I poté byla hra vedena velmi tvrdě na obě strany a důsledkem Lewisovy soudcovské benevolence bylo přehlédnutí faulu na Kolenatého, po němž naši hráči přestali hrát a Belgičané dali ve

35. minutě pohodlně druhý gól. Čeští hráči byli těmito verdikty viditelně otřeseni, koncentrace na hru významně upadala a dosavadní suverenita národního týmu byla nenávratně pryč. Definitivní vrchol rozpačitého rozhodování přišel krátce po druhém gólu domácích, kdy Lewis po sporném zákroku vyloučil nešťastného Steinera. To už byla pro naše frustrované hráče poslední kapka a český kapitán Karel Pešek se po konzultaci se svým týmem rozhodl udělat naprosto bezprecedentní krok, který dodnes nemá v historii velkých finálových mezinárodních zápasů obdoby.

ČESKÉ REKORDY A KURIOZITY

Jediný hráč v historii, který hrál finále OH ve fotbalu a na stejných OH získal medaili i v hokeji:

Karel Pešek „Kádá“, Belgie, Antverpy 1920

Legendární hráč Realu Madrid Santiago Bernabéu v rozhovoru kdysi řekl, že za život spatřil jen tři skutečné velké fotbalisty – Pelého, Di Stéfana a Kádú. Pro Peška je účast v této vytríbené společnosti velkým oceněním, ale pro znalce fotbalové historie to zase až takové šokující překvapení není. Kádá totiž byl zřejmě nejlepší fotbalista Evropy své doby. Kromě fotbalu ale exceloval i v ledním hokeji a na OH 1920 se mu podařil husarský kousek. Kromě již zmiňovaného fotbalového finále s Belgií získal s československým týmem také bronzovou medaili v ledním hokeji. A to dokonce na stejných olympijských hrách! Těto unikátní dvojkombinace dosáhl jako jediný hráč v dějinách a je jisté, že tohle prvenství už nikdo nikdy nepřekoná. ❁

Ano, skutečně vidíte hokejisty v knize o fotbalu a nejedná se o chybu. Kapitán československé fotbalové reprezentace Karel „Káďa“ Pešek (druhý zleva) tentokrát jako důležitá součást československého hokejového týmu na OH v Antverpách.

Káďa v přesvědčení o neslýchané křivdě svolal na protest proti verdiktům rozhodčího české mužstvo do kabin. Už tak vypjaté zápasové emoce se ještě více rozdmýchaly, fanoušci běsnili, a někteří z nich dokonce vtrhli na hřiště v úspěšné snaze znesvětit československou vlajku. Naši fotbalisté v takové atmosféře a pod dojmem velkého příkoří odmítli opakovanou výzvu k návratu na hrací plochu a dohrání zápasu. Finálový duel tak byl anulován a Belgie se kontumačně stala vítězem olympijského turnaje.

Těžko nyní s odstupem více než sta let a kvůli samozřejmé absenci vizuálního záznamu finálového zápasu hodnotit míru chyb rozhodčího

Lewis nebo oprávněnost pocitu poškození českého týmu. Tehdejší zahraniční média byla po turnaji většinou na straně rozhodčího a jeho počínání hodnotil sportovní tisk jako veskrze oprávněné. Lewis písal anglickým stylem, když pouštěl tvrdou až brutální hru, a český tým na takové vedení zápasu nebyl zvyklý. Rozhodně však byly jeho verdikty minimálně sporné a zásadní kritické momenty byly vyhodnoceny ve prospěch Belgie.

Brankář Klapka je knokautován po jednom z mnoha nevybíravých zákroků Belgičanů. Čechoslováci se díví, rozhodčí Lewis ale nereaguje. Nikoliv ojedinělá momentka z tohoto smolného finále...

Lewis byl sice v té době značně zkušený rozhodčí, v Antverpách mu ale bylo už 64 let a naši hráči opakovaně upozorňovali na to, že některé situace nemusel vidět přesně. V rámci objektivity je zapotřebí zmínit, že v obecné rovině nebyly stížnosti na rozhodčí v Antverpách ojedinělé. S některými spornými verdikty sudích se polemizovalo napříč státy i sporty a kromě již zmíněné Lewisovy kontroverze

se objevily kritiky na neseriózní verdikty a sporná vyloučení či diskvalifikace i v cyklistice, zápasu a boxu.

ČESKÉ REKORDY A KURIOSITY

Jediné velké finále v dějinách fotbalu, které se nedohrálo:

ČSR–Belgie, Belgie, Antverpy 1920

Další z historických unikátů tohoto kontroverzního finále, který se s velkou pravděpodobností už nebude opakovat. V žádném jiném finále OH, MS nebo ME ve fotbalu se nestalo, že by utkání skončilo nedohráno, případně kontumací ve prospěch některého týmu. Finálový výsledek československého týmu na antverpském turnaji byl nekompromisně vymazán ze statistických tabulek, okolnosti tohoto os(t)udného zápasu ale navždy zůstanou zaznamenány v historických kronikách kopané. 🌟

Bez ohledu na filipiky ohledně míry provinění rozhodčího Lewise, sportovní důsledky a sankce byly pro české fotbalisty velmi tvrdé. Československé mužstvo bylo z celého turnaje diskvalifikováno, předchozí skvělé výsledky byly zapomenuty a kvůli kontumaci jsme přišli i o stříbrné medaile. Tento sportovní skandál měl ale nepříjemnou dohru i na mezinárodní politické scéně. Do řešení konfliktu se museli vložit diplomaté a československá výprava podala několik oficiálních stížností.

Protestovali jsme proti tendenčnímu vedení zápasu ze strany rozhodčích, proti agresivnímu chování diváků, proti rozporuplným brankám a také proti pošlapání československé vlajky belgickými občany. Tehdejší belgický předseda vlády a ministr zahraničí se

sice omluvil za znesvěcení naší vlajky, ostatní stížnosti však zůstaly nerefluktovány a byly vyhodnoceny jako neopodstatněné. Česká národní hrdost tak zůstala na rozdíl od vlajky potupně pošlapaná. Napáchané nepravosti byly v očích tehdejších aktérů nepotrestány a v české fotbalové duši bylo zaseto semeno pocitu fotbalové křivdy, které v budoucnu ještě mnohokrát košatě vyklíčilo.

Boj o napravení mezinárodní reputace

Antverpské mezinárodní fiasko mělo velký vliv na další vývoj československého fotbalu. Snahy o zařazení československého fotbalu do organizace FIFA se komplikovaly a v žádosti o znovupřijetí do světového fotbalového společenství v roce 1921 jsme dokonce museli potupně deklarovat, že jsme v Antverpách nechtěli Anglii ani Belgii nikterak ublížit. Zárodky této křivdy zakořenily hluboko v myslích českých fotbalistů a v dalších letech nebylo moc příležitostí, jak si mezinárodní fotbalovou reputaci vylepšit.

Zatímco tak v klubovém soupeření bylo mnoho možností dokazovat prostřednictvím Sparty a Slavie konstantně vysoký standard, na reprezentační úrovni se muselo čekat na úspěch v rámci větší akce mnohem delší dobu. Na olympijských hrách v roce 1924 jsme vypadli už ve druhém kole, na OH 1928 si naši fotbalisté vůbec nezahráli a také prvního mistrovství světa v roce 1930 jsme se nezúčastnili. Šampionát se totiž konal v daleké Uruguayi a tamější účinkování jsme (podobně jako spousta dalších evropských zemí) vyhodnotili jako finančně i sportovně neperspektivní.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy České fotbalové křivdy.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.